

LBRIS

We know
books

ISSABELA COTELIN

BARCA
LUI
NAE

A single, dried, pressed leaf is positioned on the right side of the textured background. The leaf is dark brown and elongated, with its veins clearly visible. It is oriented diagonally, with its tip pointing towards the bottom right corner of the frame.

CUPRINS

Capitolul I	
ACASĂ LA VICEPRIMAR	5
Capitolul II	
LA PRIMĂRIE.....	26
Capitolul III	
CALCULATORUL	45
Capitolul IV	
LA CÂRCIUMĂ	70
Capitolul V	
ÎN GRĂDINA LUI SÂNDEL	93
Capitolul VI	
PENSIUNEA	115
Capitolul VII	
DIN NOU ACASĂ LA VICEPRIMAR	131
EPILOG	150

Capitolul I

ACASĂ LA VICEPRIMAR

Părea o seară de vară desăvârșită.

Același la capătul oricărei zile, magnificul asfințit cădea egal cu el însuși asupra satului nostru. Soarele, încă încins, scăpăta blajin peste partea de pământ căreia-i venise rândul la odihnă, retrăgându-și treptat puterea zilei într-un semicerc roșiatic, din ce în ce mai mic și mai pal, care străjuia linia orizontului. Un fenomen atât de repetabil, încât nu mai constituia de mult un spectacol pentru privitorul ocazional, prins mai curând în treburile curente decât în măreția naturii, în timp ce soarele, la fel de indiferent ca omul, își urma traseul lui firesc, fiind astfel gata de a răsări în cealaltă parte a lumii.

Greierii se pregăteau să preia partitura de la păsările diurne, iar licuricii exersau iluminarea publică acolo unde omul dăduse greș. Praful, stârnit de picioarele trecătorilor din ce în ce mai rari pe ulițele peticite aleatoriu cu pietre mari, de râu, ca mici podețe peste gropi străbune, se reaseza pe patul bătătorit de milenii.

Era un sat de câmpie obișnuit, la marginea unei ape curgătoare pe malul căreia, la distanță onorabilă, câteva case mai răsărite îndrăzneau să facă țațoșă concurență, cu strălucirea turelor poleite de mână omenească, razelor solare.

Printre ele, dar numai ca mărime, nu și ca ornamentație infantilă, era și cea a lui Aristide, proaspătul viceprimar. O casă mare și frumoasă, cu aspect de vilă, fără pretenția însă de a fi denumită astfel în conversații. Cu etaj mansardabil, dar vizibil nefinisat, cu două uși exterioare – la cele două corpuri unite în timp în formă de L – din lemn masiv de fag,

dând ipotetică greutate oricărui deschizător al acestora, clădirea se încadra pitoresc în ansamblul curții, rămas totalmente rural. Nu avusese pesemne vreme – sau interes – s-o ridice la standardele unei grădini urbane, cu gard viu tăiat în forme geometrice bizare și cu alei desprinse din pagini de reviste de design exterior, cum erau cele cu turlle.

Același neliniștit, dar îmbietor amestec de vechi cu nou îl emana însuși proprietarul casei cu pricina. Om spre patruzeci de ani, înalt și zdravăn, după toate aparențele, la minte și la trup, negrizonat încă de necazurile care nu ocolesc pe nimeni, Aristide era proaspăt întors din State – aventură separată, cu misterele ei neelucidate, soldată însă cu o poreclă cu același nume și rostită cu ascunsă fală de localnici.

Odată revenit în locul natal, în care-și îmbina dezinvolt vorbirea înțesată de expresii străine cu cea neaoșă sau alterna amuzat hainele exotice cu cele țărănești, de trebăluit în bătătură, de parcă nu s-ar fi hotărât exact cine să fie de când era din nou acasă, Aristide se trezise viceprimar printr-un concurs de împrejurări pe care îl lăsase să se desfășoare în voia altora, nederanjându-l cu nimic postul respectiv.

La ora la care soarele era ocupat cu maiestuoasa dispariție de pe cer, Aristide își făcea și el tabietul de seară în bucătăria care se înfățișa ochiului imediat după intrarea în arătoasa locuință. Lărgită cu holul inițial – din care un perete, nedărâmat din temelie, se transformase într-un fel de raft de bar, înțesat cu diverse obiecte, utile ori numai decorative – încăperea, un veritabil *open space*, era mobilată modest, în ciuda aspectului modern. Câteva semețe aparate electrocasnice moderne, înșirate pe blatul nou-nouț al mobilei proaspăt achiziționate, dădeau tonul, însă grosul partituri îl cânta o masă de bucătărie obișnuită, cu patru scaune cu spătar. Suprafața acesteia, de lemn natur,

șlefuit și lăcuit, era acoperită în întregime și cât se poate de țărănește de o față de masă brodată. Pe broderia al cărei roșu predominant concura cu apusul de afară era pusă o bucată potrivită de mușama protectoare, iar pe mușama lânzeau un pahar cu whiskey, sticla cu restul băuturii și un laptop. Lângă pahar era o scrumieră *șmecheră*, cum îi plăcea lui Aristide să spună, care ascundea scrumul cu o apăsare de deget, să nu miroasă, iar deasupra scrumierei ardea la un capăt, de una singură, o țigară groasă de foi, cu alură de trabuc.

Din când în când, viceprimarul trăgea din țigară, ca să nu se stingă de tot, între timp desfătându-se cu licoarea din pahar și cu știrile citite pe laptop, a căror comentare împreună cu Maria era paradisul regăsit al vieții casnice.

— I-auzi, nevastă, ce mai e prin lume! zise el deodată, în timp ce înșiruia cu voce neutră, între două fumuri șerpuind gros și rar, diverse titluri de știri de pe mapamond și ridica glasul doar la câte una anume. Au inventatăștia hârtia din piatră. Rezistentă la apă, nu se rupe, fină la atingere. Ce părere ai? Gata, nu mai taie copacii. Le-au tăiat craca ecologiștilor cu asta! He, he!

Râse foarte satisfăcut, el știa de ce, citind în continuare în surdină niscaiva detalii tehnice nedemne, cu siguranță, de urechile soției. Maria, care nu fusese niciodată mai departe de malul râului care înconjura așezarea și nici nu se pricepea la lucruri care nu erau de femei, prinse ideea de bază și se cruci de cele auzite, în timp ce toca niște legume de zor, cu mare grijă să nu zgârie blatul lucios.

— Mai taci, bărbate, de unde le tot scoți? Și care-săștia? Cine-a mai auzit de hârtie din piatră, ești capiu? Cum adică să nu se rupă hârtia? Nici nu pot să-mi imaginez... Adică o să scriem din nou pe piatră, ca strămoșii din peșteri? Și cu ce o să ne ștergem la... știi tu, Doamne, iartă-mă? Numai prostii citești pe laptop. Mai bine închide-l și cumpără și tu un ziar, ca oamenii.

— Păi de unde crezi tu că sunt știrile astea, drăguță? se amuză el iar. Din ziare. Toate ziarurile au acum și ediție online, că doar nu m-am apucat de citit cărți științifico-fantastice. Vorbesc serios, uite-aici: *carriere de piatră și construcții dezafectate, transformate de laboratoarele australiene în hârtie...*

— Aha, Australia... Ce mă iei pe mine cu cai verzi pe pereți. Mai lasă-mă cu știrile tale futuriste. Mai degrabă...

N-apucă să termine, că Aristide, ușor intrigat, își ridică ochii de pe ecran și-i tăie vorba din gură:

— Fu...tu... Futu-ce??? Ce-ai zis, Mărie??

— Futuriste.

— Ia te uită ce cuvinte noi ai învățat în lipsa mea!

Sistă pentru o clipă cititul și trasul din țigara de foi, privindu-și consoarta ca și când o vedea prima oară. Minionă, brunetă și ea, frumușică foc de când o știa, Maria nu-l pusese vreodată pe astfel de gânduri până acum. Nu se întrebase vreodată ce-o fi făcut ea în timp ce el era în State, la lucru. Maria era Maria și pace, o știa dintotdeauna acasă, la casa lui adică, și-i era de-ajuns. În plus, la câte probleme avusese pe-acolo, neștiute *en détail* de consăteni, de nimeni, de fapt, lipsa de încredere în propria nevastă îi mai lipsea.

— Nu era să stau cu ochii în telefon, că doar-doar o suna bărbatu-meu, se apără ea imediat.

Tot cu năduf îi replică și el:

— Nu mă ierți cu nicio ocazie.

— Dacă nu te iertam, nu comentam. Țineam în mine, pân-aș fi răbufnit în altele și te-ai fi mirat ce am așa, deodată, de-am luat-o razna.

Aristide-și reveni total. Era Maria pe care o știa el din pruncie, cu care plantase pomi și ridicase o casă, iar acum aveau băiat mare, plecat la facultate. Zâmbi pe ascuns, să nu-i vadă mulțumirea, dar discuția o lăsă a curge pe făgașul de dinainte:

— ăsta ce mai e, mic curs de psihologie la purtător? Eu eram cel care conduce dialogul! Îți citeam din ziare și tu trebuia să te minunezi de cât de deștept sunt și de modul în care știu să selectez știrile cele mai interesante în timp ce tu prepari cina.

— Ehe, s-a dus patriarhatul, dragule.

— Oficial, n-aș zice... Poate doar în mintea unor feministe ca tine.

Acum râse Maria de-a binelea, dând să gesticuleze cu cuțitul în aer. Dar își aduse aminte de ceva și se posomorî subit:

— Apropo de ecologiști, tu ai văzut cum s-a rărit pădurea noastră? Pădurea de la marginea satului... Aia prin care ne fugăream când eram mici și nu ne vedeam unul pe altul de desimea crengilor. Acum vezi satul următor printre copaci și luminișul s-a făcut chelie.

Aristide tresări adânc. Pădurea, plantată cândva de săteni între locul unde-și ridicaseră casele străbunicii și albia râului, de teama fostelor alunecări de teren, era, alături de râul cu care-i binecuvântase natura, mândria emblematică a satului lor. Ei veniseră pe lume după acele vremuri. Când erau ei copii, copacii erau deja maturi, în plinătatea vârstei, dar păstrau în coroana lor bogată și-n foșnetul frunzelor poveștile de groază ale bătrânilor despre inundații. Ecoul trecutelor calamități nu se stinsese încă de tot.

— Ce-i cu pădurea? Ce tot spui? bolborosi Aristide, cumva nesigur. Nu, n-am ajuns pân-acolo zilele astea, de când m-am întors, n-am auzit nimic.

— Păi ar trebui să știi, că doar te-au pus viceprimar.

— Și nici informat n-am fost, continuă el, recăpătându-și siguranța pierdută câteva secunde.

Nu, așa e, n-avusese timp de rapoarte și alte hârțogării. Încă mai savura întoarcerea, numirea și triumful ca atare, deși, după el, n-avea niciun merit concret în ultimele două.

Poate doar acela că era în putere, școlit, cu experiența străinătății și cu rădăcini adânci în sat. Nu era chiar un nimeni, deși în partidele politice locale sau generale nu se băgase niciodată și nu ținuse cont de culorile și combinațiile lor. El era, cum afirma de câte ori avea ocazia, prieten sau dușman cu omul, nu cu partidul. Că doar din oameni e făcut partidul.

Despre actualul primar pe care, prin voia sorții, ajunsese să-l secondeze, nu știa mare lucru. Doar că absenta mult de la post și că era poreclit Manele, din cauza răsunătoarelor petreceri inopinate pe care le dădea când era totuși prezent.

E drept că-l cunoștea de mic, așa cum se cunosc majoritatea într-un sat, dar habar n-avea ce-nvârte actualmente Manele. Deși erau de-o seamă și crescuseră laolaltă, căile pe care o luaseră după terminarea școlii elementare nu li se mai intersectaseră. Dar Manele părea să fi rămas *de gașcă*, după cum se salutau și se-ntrebau de sănătate la răscruci de timp. În plus, ciocniseră, ca tot omul, și un pahar ocazional împreună.

Pe de altă parte, Manele, privit obiectiv și retrospectiv, se cam înveșnicise în funcție de ceva mandate. Dreptu-i și că săteanul obișnuit nu privește astfel de treburi obiectiv și retrospectiv, el fiind interesat doar de tarlaua lui, dar tot se zvonea, pe ici, pe colo, că primarul ar învăța afaceri oneroase. Însă la bucătăria internă a primăriei, care nu era deloc *open space*, săteanul obișnuit nu avea loc la masă, ca să afle amănunte, iar Aristide nu pleca urechea la zvonuri prea mult.

Ce știa totuși cu certitudine despre primar era ceea ce vedea tot satul cu ochiul liber, și anume că era din ce în ce mai de negăsit la locul lui, mai ales în ultimul timp, fiind mereu plecat „pe teren”, treabă care nu putea fi controlată de nimeni. De-aia îl și puseseră pe el vice, de fapt, își zâmbea în gând. Pentru că aveau de unde să-l ia la nevoie. Era școlit, înțolit, plimbat prin lumea largă și, după cum

declarase, n-avea de gând *s-o mai șteargă* nicăieri. Cu toate astea, Aristide nu-și făcuse încă niciun plan pentru noua funcție...

Glasul aproape furios al Mariei îl trezi brusc din reverie:

— Cum s-au pus alde Petreștii și Jumulitu să taie din ea ca din codrul nimănu? Și nu numai ei! Au cărat cu remorca și și-au făcut viloaie la marginea satului, cu etaje, ca boierii, din ce bani? Când noi abia ne-am făcut parterul în trei ani! Și de unde atâta lemn, că n-aveau decât câte două hectare fiecare, curtea și niscaiva acareturi! Acu' nu le mai ajunge nimeni la nas! E, cum s-au ajunsăștia, sărăntocii și puturile pământului, poți să-mi spui și mie?

Aristide dădu din umeri, neputincios și nu foarte implicat, deși vestea despre schilodirea pădurii, dacă era să fie sincer, nu-i plăcu, dar puse impresia neplăcută pe seama nostalgiei. Își mai turnă o gură de whiskey, ca să aibă activitate.

— De unde să știu eu ce spui tu acolo? Eu am fost plecat! Și-apoi, nu eu răspund. Să răspundă fostul primar. De fapt, actualul, ce vorbesc eu aici, ptiu, drace, că eu doar îi țin locul la ședințe!

Maria-și înfipse mâinile în șoldurile apetisante și-l privi ironică:

— Adică tu de aia ai acceptat să fii vice, ca să-i ții locul lui Manele în ședințe, până-și rezolvă el toate problemele personale??

— Ia mai lasă-mă cu d-astea...! dădu el a lehamite din mână. Oi vedea când o fi cazul. N-am studiat acte. N-am avut timp, că de-abia m-am instalat. M-am ocupat deocamdată de protocol. Expresorul de cafea de la sediu era stricat. Nici pahare și câni nu mai erau destule.

— Da, sigur, că asta e prioritatea primăriei, pufni Maria, tot supărată, iar cuțitul de legume descrise o curbă periculoasă în aerul încins al bucătăriei.